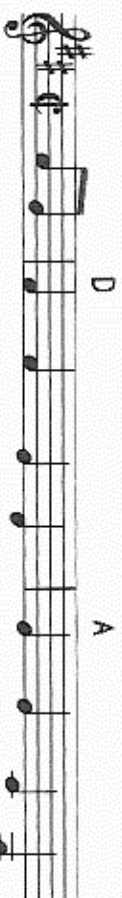
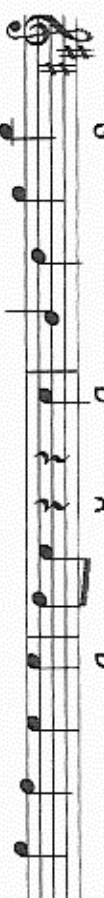

224 • ROZSÉVAČ

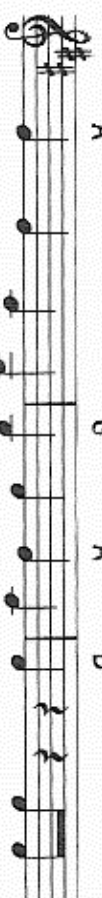
ME

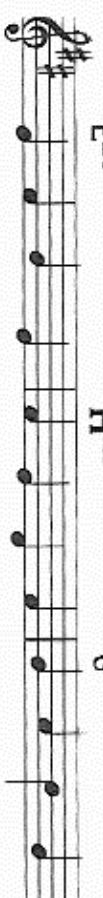
1. Po-tu - čil Bůh kdy-si pus - tým plá-ním,

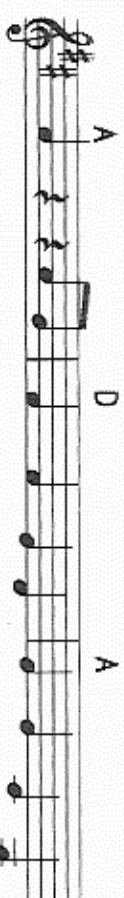
a - by ro - di - ly, po ze - mi nás roz - sel

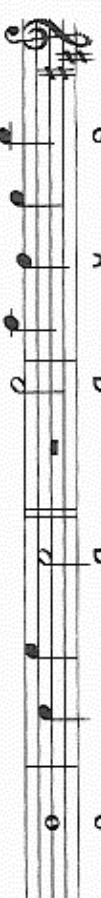
ze svých dla-ní ja - ko o - bi - lí. Ja - ko

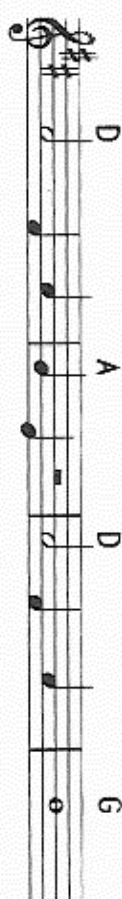
roz-sé-vač nás roz-sel všu-de na ku - la - tou

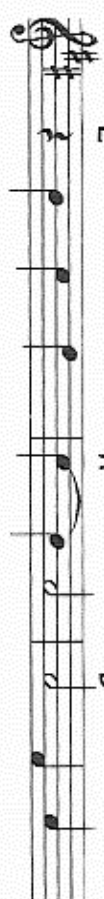
zem, ví o všem, co by-lo, je a bu - de,

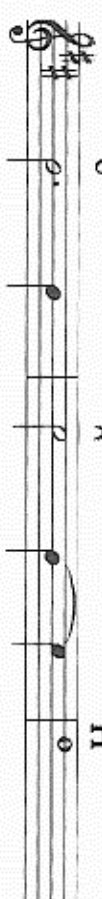
če - ká na sli-zeň. R: Chci, Pa - ne, růst,

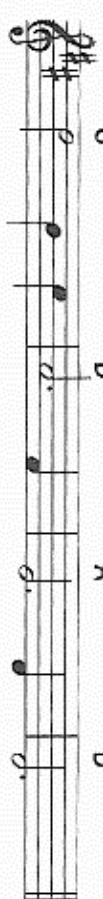
chci vy-dat kla-sy, slo-vo tvých úst

je slo - vem spá - sy, chci, Pa - ne,

růst a do - bře vím,

slo - vo tvých úst je slun - cem mým.

2. Jedno zrno padlo na kraj cesty, nevzkličilo však,
nevzdalo žádné ratolesti, sezobl je plák.
Jiné padlo na skálu, kde trny zadusily je,
beze světla klíček nepatrný dlouho nežije.

3. Jenom v Boží půdě zrno zraje, světlo má i vzduch,
úroda pak z něho veliká je, raduje se Bůh.
I když mnohé strasti sužují mě, v Bohu jsem si jist,
že přinese jednou i mé símě stonásobný zisk.